

jateljica. Vsaj malo ji je skušala olajšati osamljenost v tujem kraju. Eva je bila polna optimizma, čeprav je njena noga le počasi okrevala. Potrebna je bila še ena operacija, tokrat kolena.

Šele oktobra so zdravniki zagotovili, da je pripravljena za prevoz domov. Rešilec jo je zapeljal v Zagreb, od tam pa je odletela v domovino.

Z Zinko si še sedaj dopisujeta. Okrevanje napreduje zelo počasi. Nekaj časa je preživela na rehabilitaciji v sanatoriju. Dolgo je bila na berglah. Letos sporoča, da je noga že skoraj normalna. Vabijo nas na obisk, vendar vedno »kaj vmes pride«. Morda nam letos uspe prepričati Uršina starša, da se odpravita na novembrski izlet na Moravsko.

PODUK IZ IZKUŠNJE

Kot sem že na začetku omenil, je bilo to eno od mojih najmočnejših doživetij v gorah. Seveda pa bi mnogo raje videl, da ga nikoli ne bi bilo. Veliko sem premišljeval o dogodku in skušal iz njega potegniti poduk. Ta razmišljanja lahko strnem v naslednje:

— Stritarji smo — čeprav se nam ni nič zgodilo — tvegali odločno preveč. Opremljeni smo bili dobro, kondicijsko dobro pripravljene, izkušnje nam tudi ni manjkalo. V bližajočem se poslabšanju vremena pa nas ne bi smela premamiti želja po vzponu, zlasti ne z otrokoma. Res pa

je, da se je vreme pokvarilo nenavadno hitro.

— Hanaki so bili slabše opremljeni, kondicijsko verjetno tudi nekoliko slabše pripravljene, gotovo pa je bilo usodno pomanjkanje izkušenj. Nihče sicer ni videl neposrednega povoda za Evin padec, vendar po tem, kako je padala, domnevam, da se je v športnih copatah spotaknila. Z boljšo obutvijo in več izkušnjami bi se to teže zgodilo.

— Seveda je bilo v nesreči tudi precej sreče. Če bi padla nekaj deset metrov prej, bi odletela stotine metrov globoko v dolino Koritnice. Če bi padla nekaj deset metrov kasneje, bi odletela čez severno steno Mangarta. Če pod previsom, čez katerega je priletela, ne bi bilo snega, bi padec težko preživela. Srh pa me spreleti, če pomislim, kaj bi se zgodilo, če bi se spotaknila meter ali dva bolj desno, kot se je. Zbila bi nas kot keglje, tako da bi vsi odleteli po tistem skrotju navzdol...

* * *

Upam, da ta zgodba skupaj z Borisovo dobro opisuje gorsko nesrečo, ki sicer za nikogar ni bila usodna, nam, udeležencem, pa je gotovo pomenila izredno življenjsko izkušnjo. Zapisal sem jo, da bi vsaj delček te izkušnje prenesel na druge prijatelje gora.

Morda bo komu nekoč v podobni situaciji koristila.

Varstvo narave v SR Srbiji

V obliki predloga je pripravljen in predložen Skupščini SR Srbije zakon o varstvu narave (zakon o zaščiti prirode), ki bo, ko bo uveljavljen, zamenjal sedaj veljavni zakon o varstvu narave iz leta 1975 z dopolnili iz leta 1981 in 1983.

Na temelju tega predloga zakona so v skupščinsko obravnavo poslani še predlog zakona o narodnem parku Tara, predlog zakona o narodnem parku Kopaonik in predlog zakona o narodnem parku Džerdap.

Vsi trije narodni parki so slovenski planinski javnosti že znani, zato naj se v nadaljevanju dotaknem samo nekaterih zanimivosti v zvezi z njimi.

V predlogih navedenih zakonov gre za pomembno novost, ki spreminja dosedanj način upravljanja z narodnimi parki v SR Srbiji. Predlogi zakonov uveljavljajo posebno delovno organizacijo, ki naj opravlja zaščitne in razvojne funkcije posameznih parkov. Te delovne organizacije bo ustanovila Skupščina SR Srbije v 6 mesecih po uveljavitvi navedenih zakonov.

In kje je vzrok za spremembo? Po besedah predlagatelja zakonov je razlog v dejstvu, da samoupravne interesne skupnosti, ki so do sedaj upravljale z narodnimi parki, s sedanjim načinom upravljanja niso dosegle zaščitnih in razvojnih ciljev parkov.

Javna razprava je pokazala, da večjih nasprotovanj tej novosti ni. Zanimive pa so pripombe nekaterih strokovnih organizacij. V zvezi s predlogom zakona o narodnem parku Tara nekateri (SIS za gozdarstvo, Gospodarska zbornica) menijo, da bi morali 19 200 hektarov velik narodni park Tara zmanjšati, kar pa je predlagatelj zavrnil z argumentom, »da bi bile s tem izpuščene pomembne naravne vrednote«. Podobno so reagirali tudi nekateri v zvezi z narodnim parkom Kopaonik, ki meri 11 800 hektarov.

Pri predlogu zakona o narodnem parku Džerdap, ki meri 63 000 hektarov, pa so bile pripombe tako za zmanjšanje kot za povečanje (16 000 hektarov). Ne enega ne drugega predlagatelj ni sprejel, saj se je ves čas opiral na stališče naravne celote.

A. Čičerov